

Vígh Ottó: Harmadnapon

Húsvét ünnepe

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. (Márk ev. 16,1-6)

Márk evangéliumának tanúsága szerint egy fehér ruhás ifjú ajkáról indult el az a hír, mely kétezer év távlatában is eléri az emberi szíveket és megajándékoz egy minden értelmet meghaladó reménységgel. (Márk 16,5) A sírhoz zarándokló asszonyok a balzsamos szelencéiket szorongatva indultak el, hogy a kor szokása szerint Jézus testét bebalzsamozzák, majd fehér gyolcsba tekerve a végtisztességet megadják. Szívük telve volt a veszteség feletti keserőséggel és fájdalommal. Lassan mentek, mert halogatni akarták a percet, amelyben szembesülnek szomorúságuk okával és tényével, a halál valóságával, szeretett Mesterük elvesztésével. Útközben a fájdalmas hallgatást csak tanakodó szavaik törték meg: ugyan „ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” (Márk 16,3) Érthető hát a döbbenet, amely úrrá lesz rajtuk, mert megérkezve a holttest helyett nyitott sírt, halál helyett az élet leheletét találják. Érthető a döbbenet, mert olyanban van részük, ami nem fér bele addigi élettapasztalataikba és felül ír minden emberi elképzelést. Megrémülve hallják a szavakat: „Miért keresitek a holtak között az élő? Nincsen itt, feltámadt!” (Lukács 24,5-6)

Mindig végtelenül szomorú érzések tolnak fel annak a szívében, aki előrement Szeretteire gondol, amikor a pótolhatatlan személyes veszteség feltör a szívében, amikor felidéződik a halálra dermedt szeretett és kedves arc felejthetetlen emléke, mely oly elevenen és kitörölhetetlenül él kinek-kinek az emlékeiben. De húsvét ténye kihívja lelkünket a húsvét előtti szomorúság sötétjéből a pirkadó fény üres sírjához, ahol mindnyájunk felé hangzik ma is: Jézus él, feltámadott! Ő maga így mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él!” (János ev. 11,25) Jézus nem feltámadottnak nevezi önmagát, hanem feltámadásnak. Nem azt mondja csupán, hogy ő a feltámadott, hanem hogy ő maga jelenti a feltámadást mindazok számára, akik hisznek őbenne. A mi keresztény hitünk ezen a nyitott húsvéti síron, Jézus feltámadásának valóságán vet gyökeret. Olyannyira, hogy Pál apostol így vall erről a korinthusiakhoz írt levelében. „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.” (IKor. 15,14) Feltámadáshit nélkül nincs keresztény reménység, ezért örvendez a lelkünk a húsvéti örömhír hallatán: Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Valljuk meg, egyáltalán nem magától értődő, korántsem természetes ennek az elfogadása és csatlakozunk a tanítvány Tamáshoz, aki a maga becsületes kételkedését nyíltan megfogalmazza és kimondja: „Ha nem látom kezén a szegek nyomát, és ujjamat a szegek helyére nem teszem, és kezemet az oldalába nem helyezem, én nem hiszem!” (János 20,25) Aki számára a kétségnek ez a mondata nem ismerős és becsületesen nem küzdött meg vele, annak még nagyon törekeny a hite, mely továtűnő köddé válik, gyöngének bizonyul ott, ahol mi magunk is gyöngék vagyunk, ahol a leginkább szükségünk lenne rá: a temetői sír partján, a halál valóságának és a múlandóságának a megtapasztalásánál.

A tanítvány Tamást nem győzte meg, hogy tíz tanítványtársa egybehangozóan állítja: „Láttuk az Urat”. Bár bizonyára szívesen engedte volna magát vigasztalni ez a komoly gondolkodó és tépelődő ember, de semmiféle emberi szó nem adhatott számára bizonyosságot és támaszt a ténnyel szemben, a tapasztalattal szemben, amit Jézus halálának valósága jelentett. A tapasztalást csak a tapasztalás győzheti le, amint oly sokszor elhangzott és elhangzik világunkban: „hiszem, ha látom”! Jézus tudja: itt a hinni akarásnak és a hinni nem tudásnak a valósága áll előtte. Tamás akart hinni, de nem tudott, miközben lelkében csillapíthatatlan volt a személyes bizonyosság utáni vágy.

Jézus nem hagyta és ma sem hagyja magára a bizonyosságot keresőt, hanem belép övéi aggodalmaskodásába és lelkének békétlenségébe e szavakkal: „Békesség néktek!” Majd megnyílik Tamás előtt a minden kétséget kizáró megbizonyosodás, amint kezeivel érintheti a feltámadott sebeit és immár tudja: szabad hinnem és kell hinnem, amint elhangzik: „Ne légy hitetlen, hanem légy hívő”. Megéri és minden mai megbizonyosodást kereső megértheti, nem az az igazán fontos, hogy ő megláthatta a feltámadottat, hanem hogy Jézus megkereste és megajándékozta őt a személyes látás és megtapasztalás ajándékával. Számunkra, mai bizonyosságot keresők számára pedig hirdeti: „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek” és boldogok, akik válaszul elmondhatják és vallhatják: „Én Uram és én Istenem” Amikor ránk talál és megérint Húsvét örömhíre, akkor az élet legdrágábbra kincsére lelünk. Olyan „igazgyöngyre”, mely Krisztus szenvedéséből és fájdmából született a golgotai kereszten. Ez az Örökkévaló irántunk való szeretetének örök pecsétje, mely hirdeti, hogy meghalt a halál, mert Krisztus feltámadt. - Ámen -

(Dr. Pöcze István)

Áldott Békés Húsvéti Ünnepet Kívánok!